

«Προσέχετε εις εαυτούς, διά να μη χάσωμεν εκείνα τα οποία ειργάσθημεν, αλλά να απολάβωμεν πλήρη τον μισθόν» (Β' Ιωάννου, α':8)

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι αυτός που φροντίζει σε κάθε ανάγκη, όλους όσους τον γνώρισαν σαν προσωπικό τους σωτήρα και τον ακολουθούν. Ο ίδιος υποσχέθηκε, λίγο πριν αναληφθεί, λέγοντας μεταξύ άλλων στους μαθητές Του: «... εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος» (Ματθ., κη':30). Ο απόστολος Πέτρος, δια του Αγίου Πνεύματος, μας αναφέρει σχετικά:

«Ταπεινώθητε λοιπόν υπό την κραταιάν χείρα του Θεού, διά να σας υψώσῃ ἐν καιρῷ, και πάσαν την μέριμναν υμών ρίψατε ἐπ' αὐτόν, διότι αὐτός φροντίζει περί υμών»

(Α' Πέτρου, ε':6,7), ο δε απόστολος Παύλος, επίσης δια του Αγίου Πνεύματος, μας ερμηνεύει τι σημαίνει

‘πάσαν την μέριμναν υμών ρίψατε ἐπ' αὐτόν’, λέγοντας: «Μη μεριμνάτε περί μηδενός, ἀλλ' ἐν παντί πράγματι ἀς γνωρίζονται τὰ ζητήματά σας πρὸς τὸν Θεὸν μετ' εὐχαριστίας διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς δεήσεως» (Φιλιππησίους, ς':6)

Συνεπώς όταν έρχονται δύσκολες καταστάσεις στη ζωή μας, το πρώτο που θέλει ο Κύριος να κάνουμε είναι να φέρουμε ένθερμα σ' Αυτόν το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε, με πίστη ότι θα το αναλάβει, γι' αυτό και Τον ευχαριστούμε εκ των προτέρων και ζητώντας δύναμη και οδηγία για να το αντιμετωπίσουμε σωστά.

Συνεχίζοντας αναφέρουμε γραφικά παραδείγματα αντιμετώπισης δυσκολιών μαζί με τα σχετικά συμπεράσματα. Στο βιβλίο της Ρούθ διαβάζουμε ότι μια πείνα που προέκυψε στο λαό Ισραήλ – την περίοδο που κυβερνούσαν οι κριτές – έκανε τον Ισραηλίτη Ελιμέλεχ να πάρει απόφαση να φύγει από τη Βηθλεέμ, μαζί με τη γυναίκα του την Ναομί και τους δύο γιους τους και να πάνε στη γη Μωάβ, για καλύτερη ζωή. Εκεί όμως δεν ήρθαν τα πράγματα όπως θα ήθελαν. Αρχικά πέθανε ο Ελιμέλεχ και μέσα σε δέκα χρόνια πέθαναν και οι δύο γιοί του, που στο μεταξύ είχαν παντρευτεί με γυναίκες Μωαβίτιδες. Στη συνέχεια η Ναομί αφού άκουσε ότι ο Κύριος επισκέφτηκε το λαό Του και έδωσε άρτο, πήρε απόφαση να γυρίσει πίσω. Αν και η ίδια παρότρυνε επίμονα τις δύο νύφες της να γυρίσουν στο λαό τους, η μια νύφη, η Ρουθ, πήρε

σταθερή απόφαση να πάει μαζί της και να ανήκει στο λαό Ισραήλ. Αυτή η απόφασή της, είχε σαν αποτέλεσμα να παντρευτεί τον Βοόζ και να γεννήσει τον Ωβήδ, τον παππού του Δαβίδ. Δηλαδή ο Θεός την αξίωσε να ανήκει στο γενεαλογικό δέντρο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Σ' αυτή την ιστορία, βλέπουμε ένα παράδειγμα απόφασης προς αποφυγή, αυτής που πήρε ο Ελιμέλεχ με την γυναίκα του, να φύγουν από το λαό του Θεού κάτω από τη πίεση της πείνας και ένα παράδειγμα απόφασης προς μίμηση, αυτής που πήρε η Ρουθ, να ενσωματωθεί στο λαό του Θεού. Ο απολογισμός της πρώτης απόφασης ήταν ο θάνατος του ίδιου του Ελιμέλεχ και των δυο γιων του και της δεύτερης μια ευλογημένη οικογένεια μέσω της οποίας γεννήθηκε κατά σάρκα ο Κύριος Ιησούς Χριστός.

Αυτή η ιστορία, όπως και άλλες της Αγίες Γραφές, μας διδάσκουν πόσο πρέπει να προσέχουμε τί αποφάσεις παίρνουμε όταν αντιμετωπίζουμε δυσκολίες, ώ στε να μη έχουμε άσχημες συνέπειες για μας και την οικογένειά μας. Στη δυσκολία που έρχεται, η πρώτη μας ενέργεια πρέπει να είναι να ρωτήσουμε τον Κύριο, να μας δώ σει Αυτός οδηγία πώ ς να ενεργήσουμε. Ακόμα και αν οι εξωτερικές συνθήκες είναι πιεστικές και αισθανόμαστε τον κίνδυνο να πλησιάζει και η πίστη μας έχει κλονιστεί, να ρωτήσουμε τον Κύριο και να περιμένουμε απάντηση, γιατί ο Θεός μιλάει και απαντάει σε κάθε μας ζήτημα και έχει τη λύση σε κάθε μας πρόβλημα. Μία παροιμία της Αγίας Γραφής μας προειδοποιεί σχετικά: «Υπάρχει οδός ήτις φαίνεται ορθή εις τον άνθρωπον, αλλά τα τέλη αυτής φέρουσιν εις θάνατον» (Παροιμίες, ιδ' : 12), γι' αυτό όταν μας προκύψει μια δύσκολη κατάσταση, να μην βιαστούμε να πάρουμε αποφάσεις που φαίνονται ορθές στα μάτια μας, γιατί αν αυτές οι αποφάσεις μας οδηγήσουν μακριά από τον Κύριο και το θέλημά Του, θα κινδυνέψουμε να χάσουμε την ψυχή μας.

Όσο αφορά την απάντηση στο εύλογο ερώ τημα, 'πώ ς θα μπορέσουμε να αποφύγουμε να πάρουμε αποφάσεις που ενώ μας φαίνονται σωστές, οδηγούν στο θάνατο;', λέμε ότι χρειάζεται εκ μέρους μας να υπάρχει διαρκή επαφή ανάμεσα σε μας και τον Κύριο, μέσω της προσευχής δια του Αγίου Πνεύματος και της μελέτης του λόγου Του, ώ στε να λάβουμε οδηγία απ' Αυτόν και δύναμη Πνεύματος Αγίου για να την εκτελέσουμε. Δηλαδή με την συνεχή επικοινωνία μας με τον Κύριο και τρεφόμενοι πνευματικά με το λόγο Του, θα έχουμε γυμνασμένα τα πνευματικά μας αισθητήρια όργανα, σύμφωνα με το γραμμένο: 'των τελείων όμως είναι η στερεά τροφή, οίτινες διά την έξιν έχουσι τα

αισθητήρια γεγυμνασμένα εις το να διακρίνωσι το καλόν και το κακόν' (Εβραίους, ε':14). Κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις θα οικοδομούμε την πνευματική οικοδομή μας, χωρίς να κινδυνεύει με κατάρρευση. Μόνο τότε θα είμαστε καλοί φύλακες των εαυτών μας και των οικείων μας, θα εξαγοράζουμε σωστά το χρόνο μας και δεν θα αφήνουμε να περάσει μέσα μας το σαρκικό φρόνημα το οποίο δυστυχώς τροφοδοτούν πολλά θεάματα και ακούσματα της τηλεόρασης και του διαδικτύου. Όσο πιο κοντά είμαστε στον Κύριο, τόσο πιο άγρυπνοι θα είμαστε και πιο μακριά από σαρκικές επιθυμίες. Με το καλό μας παράδειγμα, θα ελέγχεται και ο άλλος που μας βλέπει και μπορεί αυτό να γίνει αιτία και αυτός να πλησιάσει τον Θεό. Αυτό ισχύει κυρίως για τα μη αναγεννημένα μέλη των οικογενειών μας, τα οποία παρακολουθούν καθημερινά τη ζωή μας.

Ο Θεός σαν καλός πατέρας, έχει σκοπό να εκπαιδεύσει τα παιδιά Του, ώστε να τα αγιάζει και ευλογεί, όλο και περισσότερο. Όταν ενώ εμείς είμαστε στο θέλημα του Θεού, οι καταστάσεις στη ζωή μας έρχονται τελείως αντίθετες από την υποσχόμενη ευλογία Του, τότε να ξέρουμε ότι αυτά που περνάμε είναι στα πλαίσια της παιδείας του Κυρίου για την οποία ισχύει το γραμμένο: 'Πάσα δε παιδεία προς μεν το παρόν δεν φαίνεται ότι είναι πρόξενος χαράς, αλλά λύπης, ύστερον όμως αποδίδει εις τους γυμνασθέντας δι' αυτής καρπόν ειρηνικόν δικαιοσύνης' (Εβραίους, ιβ':11).

Συνεπώς αν το θέλημα του Θεού μας φαίνεται δύσκολο, ας το εκτελέσουμε ζητώντας τη βοήθειά Του, γιατί τότε η ευλογία του Θεού που θα ακολουθήσει, θα είναι πολύ μεγάλη. Γι' αυτό ας μη αντισταθούμε στο να κάνουμε το θέλημα του Θεού αλλά προσευχόμενοι, όπως ο Κύριος στο κήπο της Γεσθημανή να λέμε, 'Ουχί όμως ό,τι θέλω εγώ, αλλ' ό,τι συ' (Μάρκος, ιδ':35). Ο Κύριος Ιησούς πόνεσε για μας πράττοντας το θέλημα του Πατέρα Θεού, αλλά στο τέλος της δοκιμασίας είδε το καρπό του πόνου του, που είναι η σωτηρία πολλών ανθρώπων από τότε και μέχρι της συντέλειαις του αιώνος.

Συνοψίζοντας λέμε ότι όπως ο Κύριος 'έκαμε στερεάν απόφασιν να υπάγη εις Ιερουσαλήμ' για να θυσιαστεί για μας, εκτελώντας το θέλημα του Πατέρα, έτσι και εμείς να πάρουμε σταθερή απόφαση να βαδίσουμε μέχρι τέλους την στενή και τεθλιμμένη οδό του Κυρίου. Τότε τις δυσκολίες και πειρασμούς αυτής της οδού θα τις αντιμετωπίζουμε σωστά –όπως προαναφέραμε– και χωρίς να αποκάμουμε, γιατί μαζί με τον

πειρασμό ο Πατέρας Θεός θα κάνει και την έκβαση ώ στε να μπορούμε να υποφέρουμε (Α΄ Κορινθίους, ι':13). Αμήν!